

Η ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ LEVIATHAN

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, η Ελλάδα πέρασε πολλά δεινά, αλλά είχε και δυο μοναδικές ευκαιρίες, από αυτές που παρουσιάζονται σε χώρες μια φορά σε αιώνες. Σωστότερα, επρόκειτο για μια Μεγαευκαιρία σε δυο φάσεις, τη δεύτερη προς το τέλος της περιόδου να επιτείνει την πρώτη στην αρχή της.

Η Μεγαευκαιρία είχε δυο συναρτημένες διαστάσεις, τη στρατηγική και την οικονομική. Στρατηγικά, η Ελλάδα βρέθηκε ενεργό μέλος της μεγαλύτερης πολιτικοστρατιωτικής συμμαχίας στην ιστορία, του ΝΑΤΟ, και μάλιστα με καθοριστικό γεωπολιτικό ρόλο στο ΝΑ υπογύσριο του Ευρωπαϊκού Συστήματος Ισχύος, στο πολυδύναμο ΒαλκανοΜικρασιατικό Πεδίο, όπου κατά τους Νεότερους Χρόνους συναντώνται σταθερά τρεις στρατηγικές τεκτονικές πλάκες: μια Παγκόσμια Θαλάσσια Δύναμη (Αγγλία, Αμερική), ο Κεντρικός Πυρήνας της Ευρώπης (ΑυστροΟυγγρική Αυτοκρατορία, Γερμανία) και η Χερσαία Ευρασιατική Μάζα (Ρωσία, Σοβιετική Ένωση). Η τεράστια στρατηγική ευκαιρία της Ελλάδας εκφράστηκε κατά τον ρεαλιστικότερο τρόπο με τις τριμερείς Συνθήκες του 1953 και 1954 μεταξύ της χώρας μας, της Τουρκίας και της τότε Γιουγκοσλαβίας. Ταυτόχρονα, οικονομικά, το σχέδιο Marshall είχε προσφέρει στην Ελλάδα τη δυνατότητα μιας σθεναρής οικονομικής εκτίναξης.

Η δεύτερη φάση της Μεγαευκαιρίας εκτυλίχτηκε μετά το 1990. Η Συμμαχία στην οποία ανήκε η Ελλάδα νίκησε στον Ψυχρό Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, και οι ΗΠΑ κατέστησαν ο μόνος πόλος του Παγκόσμιου Ηγεμονικού Συστήματος. Το Σιδηρούν Παραπέτασμα που διασπούσε το ΒαλκανοΜικρασιατικό Πεδίο κατέρρευσε και δημιουργήθηκαν συνθήκες γιγαντιαίας προβολής δυναμικού από την Ελλάδα. Ταυτόχρονα η Ελλάδα είχε ήδη γίνει μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ενώ λίγο μετά έγινε και μέλος της Ευρωζώνης. Πάλι δηλαδή, η στρατηγική και οικονομική συγκυρία ωθούσαν σχεδόν από μόνες τους σε μείζονες εξάρσεις όχι απλώς ανάπτυξης, αλλά ισχύος της χώρας.

Και τι έκανε το ΝεοΕλληνικό Leviathan;

Κατέστρεψε την πρώτη στρατηγική ευκαιρία και εκμηδένισε τη δεύτερη με ένα ολέθριο Στρατηγικό Δόγμα από το 1954 μέχρι σήμερα. Εξανέμισε το οικονομικό πλεονέκτημα του Σχεδίου Marshall και των Εισροών από την Ευρωπαϊκή Ένωση κατασπαταλώντας τους πόρους στην αντιπαραγωγική κραιπάλη της ολιγαρχίας και των εξαρτηματικών της. Οδήγησε τη χώρα σε κολοσσιαία στρατηγική ήττα και τερατώδη οικονομική χρεωκοπία. Το ίδιο ανίκανο και παμφάγο Leviathan τότε, το ίδιο τώρα. Η ίδια Φαυλοκρατία, Παλαιοκομματισμός, Ολιγαρχία και Φεουδαρχία. Να τι έλεγε σε λόγο του στη Θεσσαλονίκη το 1950 ο διατελέσας Υπουργός Εθνικής Οικονομίας Γεώργιος Βαρβούτης περιγράφοντας το Leviathan και την κατασπατάληση που κάνει της Αμερικανικής Βοήθειας:

«Εξετάζων την οικονομίαν της χώρας δεν ημπορώ να μην τονίσω την ολεθρίαν επίδρασιν την οποίαν ασκεί επ' αυτής μία μικρά οικονομική ολιγαρχία. Επιθυμώ να τονίσω ότι η

οικονομική αυτή ολιγαρχία δεν είναι ταυτόσημος, ούτε με την παραγωγική βιομηχανική τάξιν, ούτε με την εμπορικήν, ούτε καν με τον καπιταλισμόν. Πρόκειται περί μικράς ομάδος προσώπων προερχομένων από όλας τας τάξεις, αλλά αποτελούσης ειδικήν κατηγορίαν μονοπωλιακού συγκροτήματος η οποία δεν έχει καμμίαν ομοιότητα ούτε με τα μονοπωλιακά συγκροτήματα αυτών τούτων των προοδευμένων καπιταλιστικών χωρών.

»Εις τα σύγχρονα καπιταλιστικά καθεστώτα τα μονοπώλια δημιουργούνται από άτομα και επιχειρήσεις αι οποίαι με την οργανωτικήν και δημιουργικήν των ικανότητα κατορθώνουν να παράγουν εις χαμηλό κόστος και δια του τρόπου αυτού καταργούν εμπράκτως τον συναγωνισμόν, κυριαρχούν εις την αγοράν και μονοπωλούν ταύτην δια των τραστ. Εις την Αμερικήν και εις την Ευρώπην όταν τα μονοπωλιακά συγκροτήματα αποβαίνουν αντικοινωνικά, το Κράτος λαμβάνει μέτρα εναντίον των, προς προστασίαν του καταναλωτικού κοινού. Ενώ όμως τα επιβλαβή δια το καταναλωτικόν κοινόν αποτελέσματα των μονοπωλίων αυτών και αι κερδοσκοπικά επιδιώξεις των ανατρέπονται και αποφεύγονται δια της επεμβάσεως της Πολιτείας, εκεί παραμένει τουλάχιστον υπέρ της ολότητος η οικονομική πρόοδος και το όφελος της ευθηνής παραγωγής, την οποίαν οι επιχειρηματίαι αυτοί και οι οικονομικοί κύκλοι επραγματοποίησαν δια να την εκμεταλλευθούν κερδοσκοπικώς. Εις το τέλος η δράσις τούτων αποβαίνει – παρά την θέλησιν των έστω – υπέρ του κοινωνικού συνόλου.

»Εις την Ελλάδα, όμως, τα πράγματα είναι διαφορετικά. Η οικονομική ολιγαρχία – η οποία έχει την έδραν της εις τας Αθήνας και τον Πειραιά – δεν κυριαρχεί δια της οικονομικής ικανότητος, δεν παράγει ευθηνότερα ούτε οργανώνει εμπορικά. Επιβάλλεται, τουναντίον και κυριαρχεί δια των παρασκηνίων και των προνομίων και επιτυγχάνει τούτο με όλα τα πολιτικά και κυβερνητικά κομματικά καθεστώτα. Δεν αποτελεί οικονομικήν πρόοδον αλλ' οπισθοδρόμησιν και παρασιτισμόν. Δρα εις βάρος του κοινωνικού συνόλου, αλλά και εις βάρος της παραγωγικής βιομηχανικής και εμπορικής τάξεως, εις βάρος ιδίως των αγροτών, των βιοτεχνών, των εργατών αλλά και εις βάρος ακόμη των ικανών βιομηχάνων και εμπόρων. Η οικονομική αυτή ολιγαρχία είναι εκείνη που με τα μονοπώλιά της δημιουργεί εις βάρος της αγροτικής τάξεως την διαφοράν μεταξύ των τιμών των γεωργικών προϊόντων και των βιομηχανικών, ως και των εισαγομένων έξωθεν. Είναι εκείνη, που αποκομίζει τα υψηλά άνομα κέρδη και τα εξάγει εις το εξωτερικόν ιδρύουσα εκεί βιομηχανίας, ενώ η χώρα μας έχει ανάγκην ανασυγκροτήσεως δια να ζήση. Αποτελεί η οικονομικοπολιτική αυτή ολιγαρχία παρασιτικόν μονοπώλιον και καρκίνωμα, το οποίον έχομεν όλοι υποχρέωσιν και προ παντός η πολιτική ηγεσία και αι παραγωγικά και εργαζόμεναι τάξεις να καταλύσωμεν».

(Βλ. Εφημερίδα «Μακεδονία» 5ης Ιανουαρίου 1950).

Σαν να μιλάει τώρα!

Το Leviathan εκμεταλεύτηκε και κατέστρεψε την χώρα. Αλλά τώρα φύσηξε και το Πνεύμα των Καιρών και το γκρέμισε. Δεν μένει παρά να σαρώσουμε τα ερείπια και τα σκουπίδια του.

[Δημοσιεύθηκε στον "ΠΑΤΡΙΝΟ ΤΥΠΟ"].

